

Profetiens Ånd: Ventetiden og midnattsropet

Habakkuks to tavler

Jeff Pippenger

2012-10-14

Habakkuks to tavler 2 av 95

Å forstå millerittenes kalender og nølingstiden

I vår siste fremstilling oppstod spørsmålet om hvordan 22. oktober 1844 kan være den tiende dagen i den sjuende måneden dersom 22. mars 1844 er den første dagen i den første måneden.

Millerittene misforstod i mars 1844 det de trodde var slutten på 1843. Etter denne skuffelsen gransket de på nytt den bibelske tidsregningen. Dette forklares i Gerhard Damsteegts bok, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, særlig på sidene 89 og 92. Da de mente at 1843 var slutt, revurderte de to deler av sin tidsforståelse: overgangen fra 1843 til 1844, og de dagene som markerer begynnelsen og slutten på årene, slik at de kunne beregne den tiende dagen i den sjuende måneden.

Jeg understreker ofte at det fra 22. mars til 22. oktober er syv måneder. Jeg antyder ikke at dette er den syvende måneds bevegelse, men det er interessant at millerittene mente at 22. mars var betydningsfull, og det er et nyttig mentalt holdepunkt—syv måneder senere bringer deg til 22. oktober. Dette er et faktum.

Skuffelsen og forhalingstiden var ikke oppfyllelser av en tidsprofeti, men snarere resultatet av en misforståelse hos Millerittene. Deres misforståelse oppfylte forhalingstiden og skuffelsen; det fantes ingen spesifikk profeti som sa at forhalingstiden skulle begynne på et bestemt tidspunkt. Deres tro på at 1843 var utløpt den 22. mars 1844, frembrakte skuffelsen.

Damsteegt sier:

Selv om den karaitiske beregningen, som angav slutten på det jødiske året ved nymånen den 17. april 1844, ble foretrukket i de viktigste millerittiske tidsskriftene, så flertallet av de troende på 21. mars 1844 som tidspunktet for Kristi gjenkomst. Utenfor den millerittiske bevegelsen var 21. mars velkjent, og det fantes en meget utbredt forventning om en fullstendig omstyrtelse av hele adventismens system på den datoen.

Vi leste i går at Miller ventet den datoen. Flertallet av millerittene så hen til den datoen, og selv deres motstandere visste det og fulgte med på den som bevis for at millerittene tok feil. Dette var den alminnelige forståelsen. Etter at den var passert, begynte de å undersøke tidsprofetiene nærmere, noe som ledet dem til 22. oktober 1844. Dette gir et referansepunkt for spørsmålet som kom opp i går.

Ventetiden og Ellen Whites første syn

I dag ønsker jeg å bruke mer tid på å se nærmere på ventetiden. Dette er viktig fordi vi har med Ellen Whites første syn å gjøre, der hun sier at det klare lyset ved begynnelsen av stien til Himmelen var Midnattsropet, og dersom du fornekte det lyset, faller du av stien til Himmelen. Jeg forsøker å påvise at Midnattsropet i hennes syn omfatter hele historien til den andre engels budskap.

Personlig har jeg intet problem med å si at midnattsskriket i det synet, som er ved begynnelsen av stien og kaster lys hele veien, representerer millerittenes historie fra 1840 til 1844. Dynamikken i denne historien må forstås rett. Oppfyllelsen av selve midnattsskriket fant sted fra 12. til 17. august, da budskapet ble framført på leirmøtet i Exeter, og deretter bar de budskapet i omkring to måneder—september og oktober, to måneder og fem dager. Før 22. oktober forberedte de seg på Herrens gjenkomst. Denne tomånedersperioden er midnattsskrikets historie. Likevel kan man ikke forstå denne perioden uten å forstå de trinnene som ledet inn i den. For meg er midnattsskriket, mer spesifikt, historien om ventetiden, som fortsetter fram til 22. oktober 1844.

Å finne de tre englebudskapene

Her er historien fra 1840 til 1844. Det finnes flere avsnitt i Profetiens Ånd hvor søster White forteller oss at vi trenger å vite hvor budskapene skal plasseres. Når du begynner å plassere budskapene, innser du at alle budskapene ankommer på et bestemt tidspunkt og deretter blir gitt kraft.

Den første engelen kom i 1798 ved endetiden, da Daniels bok blir åpnet og kunnskapen økte. Den første engels budskap blir gitt kraft den 11. august 1840, da år-dag-prinsippet blir stadfestet for hele verden, og dette bringer ned engelen i Åpenbaringen 10, som symboliserer bemyndigelsen av den første engels budskap.

Den andre engelen ankom i juni 1842. Vi leste i går at herr Miller i juni 1842 holdt sin andre serie med framstillinger i Casco Street-kirken. Med få unntak stengte de protestantiske kirkene sine dører. Således ankom den andre engelens budskap i juni 1842, fordi når en protestantisk kirke stenger sin dør for den første engelens budskap, blir den en del av Babylon. Den andre engelens budskap er et kall ut av Babylon. Det er progressivt.

Søster White forteller oss at selv om protestantene begynte å lukke sine dører i juni 1842, begynte kallet ut av Babylon — innholdet i den annen engels budskap — faktisk ikke før sommeren 1844.

Den andre engels budskap kom i juni 1842 og er utrustet med budskapet i midnattsropet, 12.–17. august 1844, på leirmøtet i Exeter.

Den tredje engel kom den 22. oktober 1844, for på den dagen blir veien inn i Det Aller Helligste åpnet, hvor menneskene kan forstå at Kristus nå er Ypperstepresten i Det Aller Helligste. Der blir paktens ark erkjent, og i arken er De ti bud. Da Søster White ble tatt inn i Det Aller Helligste og så på De ti bud, så hun at sabbatsbudet skinte over de andre og markerte sabbatens betydning i den tredje engels budskap. Det vil bli en prøve om sabbat eller søndag. Den 22. oktober 1844 kom innholdet i den tredje engels budskap.

Et kjennetegn ved alle de tre budskapene er at da den første engels budskap kom i 1798, var det ingen som forstod det. Herren oppreiste William Miller til å være budbæreren for den første engel, men det var ikke før i 1818—tjue år senere—at Miller begynte å forstå budskapet. Budskapet kom, men det tar tid før Guds folk gjenkjenner det, og deretter blir det gitt kraft.

Den andre engels budskap kom i juni 1842, men ingen milleritter i 1842 begynte å kalle de protestantiske kirkene Babylon. De erkjente det ennå ikke. Det var ikke før sommeren 1844 at de begynte å erkjenne det og kalle folk ut av kirkene. Budskapet kommer, deretter blir det forstått, og deretter blir det gitt kraft.

Den 22. oktober 1844, da Hiram Edson hadde sitt syn av Kristus som gikk fra Det hellige til Det aller helligste, mottok de noe lys om Kristi forandrede tjeneste. Men den 23. oktober 1844 var Hiram Edson ikke forberedt på å skrive en artikkel eller preke en preken om at søndagen er dyrets merke. De forstod ikke den tredje engels budskap før etter den tidsperioden.

Den tredje engels budskap får kraft, slik syvendedagsadventister vet, når den fjerde engelen i Åpenbaringen 18 slutter seg til det. For dem som ser dette via direktestrømming eller senere på DVD-er, kan det være at dere vil argumentere om tidspunktet da den fjerde engelen sluttet seg til den tredje, den 11. september 2001. På dette punkt gjør vi ingen påstander om dette, men vi benekter det heller ikke: Den fjerde engelen slutter seg til den tredje engelen idet tvillingtårnene faller, og det er her den tredje engels budskap får kraft.

Alle de tre englebudskapene har disse kjennetegnene: de kommer, blir forstått, og blir deretter gitt kraft.

De to dørlukningene og tempelrenselsene

I juni 1842 begynte en dør å lukkes, kjennetegnet ved at de protestantiske kirkene lukket sine dører for den første engels budskap. Ved begynnelsen av denne historien ser vi en dør lukkes, og ved slutten av denne historien — den andre engels historie — lukkes døren igjen, døren inn til Det hellige, døren i lignelsen om de ti jomfruer.

Disse to dørlukningene er viktige å merke seg, særlig dersom du skal behandle de to tempelrenselsene. Kristus rensset templet to ganger da Han var på jorden, og Søster White forteller oss at det vil bli to tempelrenselsener ved verdens ende, slik det også var på millerittenes tid. Tempelrenselsene i millerittiden kan markeres ved dørens lukning i juni 1842 — den første døren til templet, protestantismen — og ved den andre tempelrenselsen, når millerittenes tempelrensing er fullført.

Vi skal se på ventetiden. I denne historien om den andre engel inntretr ventetiden den 22. mars 1844, og den er avgrenset av to tempelrenselsener. Det er den andre engels budskap.

Dette er også fortellingen om Gideon. Det var to renselsener i fortellingen om Gideon, som er et av symbolene på de to tempelrenselsene og den andre engels budskap.

Ventetiden og midnattsropet i profetien

La oss begynne vårt studium med et sitat fra Spiritual Gifts, bind 1, side 195, 196. Vi ser på ventetiden for å forstå dens forbindelse med Midnattsropet, fordi vi ikke ønsker å forkaste lyset fra Midnattsropet; gjør vi det, faller vi av stien ned til den ugudelige verden nedenfor.

Engler ble sendt for å hjelpe den mektige engelen fra himmelen, og jeg hørte røster som syntes å lyde overalt: «Gå ut fra henne, mitt folk, så dere ikke blir delaktige i hennes synder, og så dere ikke får del i hennes plager; for hennes synder har nådd helt til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu.» Dette budskapet syntes å være et tillegg til det tredje budskapet,»—Nå har hun nettopp sitert Åpenbaringen 18:4: «Gå ut fra henne, mitt folk, . . . » Og hun sier: «Dette budskapet syntes å være et tillegg til det tredje [engels] budskap og forente seg med det, slik midnattsropet sluttet seg til den annen engels budskap i 1844.»

Den andre engels budskap kommer i juni 1842, og midnattsropet slutter seg til det i august 1844. Denne utgytelsen av Ånden over dette budskapet – kallet om å gå ut av Babylon – er den historien søster White bruker for å beskrive historien om 11. september 2001, når den tredje engels budskap blir forenet med den fjerde engel. Den fjerde engel er når den mektige engelen i Åpenbaringen 18 stiger ned.

Dette budskapet syntes å være et tillegg til det tredje budskapet og sluttet seg til det, slik midnattsropet sluttet seg til den andre engels budskap i 1844. Guds herlighet hvilte over de tålmodige, ventende hellige»—Over hvem hvilte Guds herlighet? De tålmodige—hva? Ventende. De tålmodige, ventende hellige. Greit? De ventende hellige; for vi er nå i den historie hvor profetien sier: «Salig er den som venter og når fram til de 1335. Om synet drøyer, så vent på det.» De menneskene som kommer til å motta Den Hellige Ånds utgytelse, er de ventende hellige.

«Guds herlighet hvilte over de tålmodige, ventende hellige, og de frembar fryktløst den siste høytidelige advarsel, idet de forkynte Babylons fall og kalte Guds folk til å komme ut av henne, for at de måtte unnsnippe hennes fryktelige dom.»—Selvsagt er dette i vår tid; men de ventende hellige i vår tid er forutskygget av de ventende hellige i den millerittiske historie som vi betrakter.

«Lyset som ble utøst over de ventende, trengte inn overalt, og de som hadde noe lys i menighetene, som ikke hadde hørt og forkastet de tre budskapene, svarte på kallet og forlot de falne menighetene.»—Dette er «Kom ut fra henne, mitt folk!» Dette taler om dem som kommer ut av Babylons menigheter i vår tid og tidsalder når søndagsloven kommer i De forente stater. De er de falne menighetene, Babylons menigheter.

«Mange hadde nådd ansvarsalderen siden disse budskapene var blitt gitt, og lyset skinte over dem, og de hadde det privilegium å velge liv eller død.»—Nå sier hun at det finnes mennesker i de protestantiske kirkene i dag som har nådd ansvarsalderen siden 22. oktober 1844; og dette er så. Menneskene i de protestantiske kirkene i dag var ikke i live da den tredje engels budskap kom i millerittisk historie. De holdes ikke ansvarlige for den forkastelsen som de protestantiske kirkene foretok i sin tidsperiode, og dette er et nøkkelpunkt å merke seg dersom du noen gang studerer hvordan Kristi historie illustrerer verdens ende; for, teknisk sett, profetisk sett kunne Jerusalem ha blitt, og burde ha blitt, ødelagt i år 34 e.Kr.

Det var 490 års prøvetid avskåret for jødene ut av de 2300 årene som er angitt i Daniel 8 og Daniel 9. Disse 490 årene endte i år 34 e.Kr. med steiningen av Stefanus. På det tidspunkt skulle Jerusalem, profetisk sett, bli ødelagt, men det ble ikke ødelagt før i år 70. I The Great Controversy sier søster White det samme om denne historien. Hun sier at det fantes barn og andre som ikke hadde hørt budskapet om Kristus og disiplene før år 34, og Gud gav dem i sin miskunn tid til å bli konfrontert med budskapet før Jerusalems ødeleggelse. Hun identifiserer, slik Kristus også gjør, Jerusalems ødeleggelse som en illustrasjon på verdens ende.

Den historien foregriper nettopp den historien hun taler om. Når søndagsloven kommer til Amerikas forente stater og budskapet omsider går til de falne kirkene, vil Guds barn, som nå er i Babylon, ikke bli holdt ansvarlige for den forkastelsen deres kirker eller forfedre foretok i det 19. århundre.

Mange var kommet til ansvarsalder siden disse budskapene var blitt gitt, og lyset skinte over dem, og de hadde for retten å velge liv eller død. Noen valgte livet og tok sitt standpunkt med dem som ventet på sin Herre og holdt alle hans bud. Det tredje budskapet skulle gjøre sitt verk; alle skulle prøves på grunnlag av det, og de dyrebare skulle kalles ut fra de religiøse samfunn. En tvingende kraft beveger de oppriktige, mens åpenbarelsen av Guds kraft holder slektninger og venner i frykt og tilbakeholdenhet, og de våger ikke, og har heller ikke makt til, å hindre dem som kjenner Guds Ånds gjerning over seg. Det siste kall blir båret selv til de fattige slavene, og de gudfryktige blant dem lar, med ydmyke uttrykk, sine sanger om overstrømmende glede strømme fram ved utsikten til sin salige befrielse, og deres herrer kan ikke stanse dem; for frykt og forundring holder dem tause. Mektige mirakler blir utført, de syke blir helbredet, og tegn og under følger de troende. Gud er i verket, og enhver hellig, uten frykt for følgene, følger sin egen samvittighets overbevisning og slutter seg til dem som holder alle Guds bud; og de lar det tredje budskapet lyde vidt og bredt med kraft. Jeg så at det tredje budskapet ville avsluttes med en kraft og styrke som langt overgikk midnattsropet.

I disse to avsnittene er dette andre gang hun har sammenlignet vår historie ved søndagsloven ved verdens ende med historien om Midnattsropet. Første gang sier hun at den mektige engelen i Åpenbaringen 18 slutter seg til den tredje engel, slik Midnattsropet sluttet seg til den andre engel. Selv om hun omtaler historien om søndagslovkrisen, bruker hun tydelig historien om den andre engel som et referansepunkt. Det er parallelle historier.

Guds tjenere, utrustet med kraft fra det høye, med ansikter opplyst og strålende av hellig innvielse, gikk ut for å fullføre sitt verk og forkynne budskapet fra himmelen. Sjeler som var spredt omkring i de religiøse samfunn, svarte på kallet, og de dyrebare ble hastet ut av de dødsdømte kirkene, slik Lot ble skyndet ut av Sodoma før hennes ødeleggelse.

Når det gjelder kallet ut av Babylon, enten ved verdens ende eller i den annen engels budskap, er Lot et symbol på den historien og på Sodomas ødeleggelse.

Dersom du forstår Daniel 11 riktig, går Nordens konge i vers 41 inn i det herlige landet, og mange blir styrtet; men «disse skal unnsnippe hans hånd: Edom og Moab og de fremste av Ammons barn.» Moab og Ammon er barna til Lots to døtre. Lots familie representerer dem som unnsnipper

pavedømmets hånd under søndagslovskrisen.

Søster White bruker denne symbolikken. De falne kirkene er fremstilt ved Lot, og de dyrebare ble hastet ut av de dømte kirkene, slik Lot ble hastet ut av Sodoma før hennes ødeleggelse. Guds folk ble gjort skikket og styrket ved den herlige glans som falt over dem i rik overflod og beredte dem til å utholde fristelsens time. En mengde røster ble hørt overalt, som sa: «Her er de helliges tålmodighet; her er de som holder Guds bud og Jesu tro.»

Mens hun taler om kallet ut av Babylon ved verdens ende, bruker hun historien om den andre engels budskap i millerittiden til å beskrive dette kallet. Den andre engels budskap er et kall ut av Babylon, og denne historien er et forbilde på historien om søndagslovskrisen.

En av de bibelske henvisningene Ellen White bruker for å beskrive denne historien, er beretningen om Sodoma og Gomorra. Vi skal lese fra 1. Mosebok 19:1–11, som er en del av fortellingen om Lot.

Og de to englene kom til Sodoma om aftenen; og Lot satt i Sodomas port. Da Lot så dem, reiste han seg for å møte dem, og han bøyde seg med ansiktet mot jorden. Og han sa: Se nå, mine herrer, ta inn, jeg ber eder, i eders tjeners hus og bli her natten over og vask eders føtter; så kan I stå tidlig opp og gå videre på eders vei. Men de sa: Nei, vi vil bli på gaten natten over. Men han nødde dem sterkt; da tok de inn hos ham og kom inn i hans hus. Og han gjorde i stand et gjestebud for dem og bakte usyret brød, og de åt. Men før de hadde lagt seg, omringet mennene i byen, Sodomas menn, huset, både gamle og unge, alt folket fra alle kanter. Og de ropte til Lot og sa til ham: Hvor er de menn som kom inn til deg i natt? Før dem ut til oss, så vi kan kjenne dem. Da gikk Lot ut til dem i døråpningen og lukket døren etter seg, og sa: Jeg ber eder, brødre, gjør ikke så ondt. Se nå, jeg har to døtre som ikke har kjent mann; la meg, jeg ber eder, føre dem ut til eder, og gjør med dem som er godt i eders øyne. Bare disse menn må I ikke gjøre noe; for derfor er de kommet inn under skyggen av mitt tak. Men de sa: Vik tilbake! Og de sa igjen: Denne ene mannen kom hit som innflytter, og så vil han opptre som dommer! Nå skal vi fare verre med deg enn med dem. Og de trengte hardt inn på mannen, på Lot, og kom nær for å bryte opp døren. Men mennene rakte ut hånden og dro Lot inn i huset til seg og lukket døren. Og mennene som sto ved husdøren, slo de med blindhet, både små og store, så de trettet seg ut med å finne døren.

Den gradvise prøvelsen og ventetiden

Søster White omtaler en gradvis prøvingsprosess på Kristi tid og på millerittenes tid, og illustrerer dermed en gradvis prøvingsprosess for oss. I Early Writings, side 259, sier hun:

«De som ikke ville ta imot budskapet fra Johannes Døperen, kunne ikke ha nytte av Jesu lære, og heller ikke kunne de ha nytte av Kristi tjeneste i helligdommen der oppe.» Deretter sier hun: «De som ikke tok imot den første engels budskap, kunne ikke ha nytte av den andre engels budskap, og heller ikke kunne de ha nytte av midnattsropet.»

I det avsnittet i Early Writings, 259, når døren lukkes i Kristi tid, er jødene i fullstendig mørke, blindhet.

Millerittenes historie om den annen engel er Lots historie. De to englene kommer til byen (juni 1842), den annen engels budskap ankommer, og Lot lar dem bli natten over (forventningstiden). Det holdes en dom, og deretter lukkes en dør (22. oktober 1844).

Vi vil se på en annen bibelsk historie der en ventetid svarer til den millerittiske historien, før vi samler dette.

Moses, helligdommen og ventetiden

Den neste beretningen er at Moses mottar instruksjoner om oppførelsen av helligdommen og om Loven.

På den sjuende dag, som var sabbaten, ble Moses kalt opp i skyen. Den tette skyen åpnet seg for hele Israels øyne, og Herrens herlighet brøt frem som en fortærende ild. «Og Moses gikk inn i skyens midte og steg opp på fjellet; og Moses var på fjellet i førti dager og førti netter.» Patriarker og profeter, 313, 314.

De førti dagene med opphold på fjellet omfattet ikke de seks forberedelsesdagene.

Under denne historien tilbrakte Moses 46 dager med å motta instruksjoner om byggingen av tempelet, parallelt med de 46 årene fra 1798 til 1844 da Herren reiste opp det millerittiske tempel, og de 46 årene av Herodes' gjenoppbygging av tempelet som er nevnt i Johannes 2:20, så vel som de 46 kromosomene i det menneskelige tempel. I løpet av de seks dagene var Josva med Moses, og sammen åt de manna og drakk av bekken som rant ned fra fjellet. Josva gikk ikke inn i skyen med Moses, men ble værende utenfor, hvor han daglig åt og drakk mens han ventet på Moses' tilbakekomst, mens Moses fastet i de førti dagene.

Under sitt opphold på fjellet mottok Moses anvisninger om oppføringen av en helligdom der det guddommelige nærvær på en særlig måte skulle åpenbares. «La dem gjøre Meg en helligdom, så Jeg kan bo iblant dem» (2 Mosebok 25:8), var Guds befaling.

Det er her vi finner tallet 46 knyttet til oppføringen av helligdommen.

Vi vil lese fra Andre Mosebok og merke oss en nølingstid i denne beretningen, ettersom den foregriper nølingstiden på Kristi tid, hos millerittene og ved verdens ende. Nølingstiden frembringer det miljøet som gjør det mulig at midnattsropet kan forkynnes og frembringe to klasser av tilbedere. Uten nølingstiden ville dynamikken i den historien ikke være til stede for det Herren ønsker å utrette ved midnattsropet. Vi må se hva nølingstiden representerer.

Og han sa til Moses: Kom opp til Herren, du og Aron, Nadab og Abihu, og sytti av Israels eldste; og tilbe på avstand. . . . Og Moses tok halvparten av blodet og hadde det i skåler; og den andre halvparten av blodet stenket han på alteret. Så tok han paktsboken og leste den opp for folket; og de sa: Alt det Herren har talt, vil vi gjøre og være lydige mot. Og Moses tok blodet og stenket det på folket og sa: Se, paktens blod, den pakten Herren har sluttet med dere på grunnlag av alle disse ord. 2 Mosebok 24:1, 6–8.

Denne 46-dagersperioden, denne ventetiden, er den tiden da Herren inngår pakt med et folk.

Gikk Herren inn i pakt med millerittene i denne historien? Ja.

Inngikk Han pakt med den kristne kirke på pinsefestens dag i Kristi tid? Ja.

Så er denne ventetiden ett av kjennetegnene på at Herren inngår pakt med et folk.

Og Herren sa til Moses: Kom opp til meg på fjellet og bli der; så vil jeg gi deg steintavler og loven og budene som jeg har skrevet, for at du skal lære dem. Da stod Moses opp, og Josva, hans tjener, og Moses gikk opp på Guds fjell. Og han sa til de eldste: Bli her og vent på oss til vi kommer tilbake til dere; og se, Aron og Hur er hos dere. Dersom noen har en sak å føre, kan han gå til dem. Så gikk Moses opp på fjellet, og en sky dekket fjellet. Og Herrens herlighet hvilte over Sinai-fjellet, og skyen dekket det i seks dager; og på den sjuende dagen kalte han på Moses ut fra skyens midte. Og synet av Herrens herlighet var som fortærende ild på fjelltoppen i Israels barns øyne. Og Moses gikk inn i skyens midte og steg opp på fjellet; og Moses var på fjellet i førti dager og førti netter. 2 Mosebok 24:12–18.

I fortellingen om Moses ser vi en ventetid. I denne tiden symboliserer de to tavlene pakten, og Herren trer inn i pakt og gir Moses instruksjoner om byggingen av tempelet.

Fra 1798 til 1844, i disse 46 årene, reiste Herren det millerittiske tempel, så Han kunne tre inn i pakt med det moderne Israel.

Tidsperioden vi nettopp leste om med Moses og ventetiden for de 70 eldste, kalles pinse i den bibelske historien—femti dager etter påsken. Herren påla Israel å minnes pinse til evig tid. I Det nye testamente er pinse et sentralt fokus for den tidlige kristne kirke, som minnes nettopp denne historien. Vi finner de samme bestanddelene ved pinse på Kristi tid, i millerittenes historie, og disse bestanddelene vil bli gjentatt ved verdens ende.

Pinse og ventetiden i Det nye testamente

La oss betrakte pinsen ut fra Lukas 24:44–52, i beretningen om veien til Emmaus.

Tidligere i Lukas ber de to disiplene som vandrer med Jesus, Ham om å bli hos dem. Bibelen bruker ordet «drøye». Det er markert en drøyetid der, men vi ønsker å markere en annen drøyetid i denne samme beretningen.

Og han [Jesus] sa til dem: Dette er de ord som jeg talte til dere mens jeg ennå var hos dere: at alt måtte oppfylles som er skrevet om meg i Mose lov og i profetene og i salmene. Da åpnet han deres forstand, så de kunne forstå Skriftene. Og han sa til dem: Slik er det skrevet, og slik måtte Kristus lide og oppstå fra de døde på den tredje dag, og at omvendelse og syndenes forlatelse skulle forkynnes i hans navn for alle folkeslag, med begynnelse i Jerusalem. Og dere er vitner om disse ting. Og se, jeg sender min Fars løfte over dere; men bli i byen Jerusalem inntil dere blir ikledd kraft fra det høye.

Ventetiden kjennetegnes av befalingen om å vente i Jerusalem på kraft. Det er her budskapets utrustning med kraft finner sted for millerittene.

Å bie betyr å vente. «Salig er den som bier.» På hva? Kraften.

Du kan ikke forstå Midnattsropets utrustning på rette måte dersom du ikke forstår ventetiden, hvor de blir befalt å vente på den kraften. Det er en del av fortellingen. For at lyset som er satt opp bak deg, fortsatt skal skinne, må du forstå hele historien.

Du ser kanskje ennå ikke hvor dette bærer hen, men i morgen vil det bli klart.

De tre profetiene og ventetiden

Tre profetier førte millerittene til en misforståelse som forårsaket ventetiden og den første skuffelsen. Disse profetiene er de samme tre som William Miller sa at han fikk begynnelsen for: de 1335, de 2520 og de 2300 dager.

Hvis du forstår at ventetiden er en særskilt bestanddel av midnattsropet, må du spørre hva som frembrakte ventetiden. Det var disse tre tidsprofetiene: de 1335, de 2520 og de 2300.

Hvis du forkaster profetien om 2520 og 1335, fornekter du midnattsropet og faller av stien ned til den ugudelige verden nedenfor.

Det er dit vi er på vei med alt dette.

De drøyer, fordi de skal vente på kraft fra det høye, og i den millerittiske historien var denne kraften midnattsskriket.

Men bli dere i byen Jerusalem inntil dere blir ikledd kraft fra det høye. Og han førte dem ut så langt som til Betania, og han løftet opp sine hender og velsignet dem. Og det skjedde mens han velsignet dem, at han skiltes fra dem og ble tatt opp til himmelen. Og de tilbad ham og vendte tilbake til Jerusalem med stor glede. Lukas 24:49-52.

Betania er en forstad til Jerusalem, omtrent halvannen mil utenfor byen. På Jesu tid var dette en betydelig avstand, ettersom folk gikk overalt.

Betania betyr «de fattiges hus».

Jesu foretrukne oppholdssted var Betania, hvor Lasarus, Maria og Marta bodde.

Det er verdt å merke seg at det triumferende inntog er den historien Søster White bruker for å beskrive midnattsropet.

Før Jesus drog inn i Jerusalem ved det triumferende inntog, oppholdt Han seg i Betania, de fattiges hus. Det finnes en tid med venting som går forut for det triumferende inntog, likesom det finnes en tid med venting som går forut for midnattsropet. De er parallelle historier, men vi holder fremdeles på med Lukas 24:44–52 og venter og oppholder oss i Jerusalem.

I Early Writings, side 247, sier Søster White, idet hun omtaler millerittbevegelsens historie:

De skuffede så ut fra Skriftene at de befant seg i ventetiden, og at de tålmodig måtte vente på synets oppfyllelse. Det samme bevismaterialet som hadde fått dem til å se frem til sin Herre i 1843, fikk dem til å vente ham i 1844.

Ved midnattsropet ble Millerittenes forståelse av Skriftene åpnet.

«De skuffede» fra den første skuffelsen så ut fra Skriftene at de befant seg i ventetiden, og det samme bevismaterialet som hadde fått dem til å forutsi 1843 som året for Herrens gjenkomst, beviste nå 1844.

Hva hadde Herren gjort for dem? Han åpnet deres forståelse. Dette er en parallell historie til disiplene.

Jakobs ventetid og pakten

Det finnes en ventetid i fortellingen om Jakob. Denne ventetiden belyser mange profetiske sannheter, selv om vi bare vil berøre noen av dem.

1. Mosebok 28, fra og med vers 10, viser at fortellingen om Jakob foregriper verdens ende. Jakobs sønner representerer de 144 000 ved verdens ende.

Jakob hadde sønner med fire kvinner—to hustruer, Rakel og Lea, og to medhustruer. Han måtte arbeide for sine hustruer: 2520 dager for Lea og 2520 dager for Rakel. I Jakobs historie ser vi begge 2520-periodene, som representerer Nordriket og Sørriket.

Jakob er et symbol på den millerittiske historien og de 144 000. Hans historie burde gi oss lys ved verdens ende.

Og Jakob drog ut fra Beersjeba og ga seg på vei mot Karan. Og han kom til et sted og ble der natten over, fordi solen var gått ned; og han tok noen av steinene på stedet og la dem under hodet sitt, og han la seg til å sove på dette stedet. Og han drømte, og se, en stige var reist på jorden, og toppen av den nådde opp til himmelen; og se, Guds engler steg opp og steg ned på den. Og se, Herren stod over den og sa: Jeg er Herren, din far Abrahams Gud og Isaks Gud; landet som du ligger på, vil jeg gi deg og din ætt. Og din ætt skal bli som jordens støv, og du skal bre deg ut mot vest og mot øst og mot nord og mot sør; og i deg og i din ætt skal alle jordens slekter velsignes. Og se, jeg er med deg og vil bevare deg overalt hvor du går, og jeg vil føre deg tilbake til dette landet; for jeg vil ikke forlate deg før jeg har gjort det som jeg har talt til deg om. 1. Mosebok 28:10–15.

Herren inngår pakt med Jakob. Når Herren inngår pakt med Moses og Israel, er det en ventetid; når Han inngår pakt med Jakob, er det en ventetid; når Han inngår pakt med det moderne Israel i millerittisk historie, er det en ventetid; og når Han inngår pakt med den kristne kirke ved pinse, er det en ventetid.

I denne beretningen, i ventetiden, åpner Herren sitt folks forståelse for sitt Ord, symbolisert ved stigen med engler som stiger opp og stiger ned – et symbol på kommunikasjon mellom Gud og mennesket.

Da våknet Jakob av sin søvn, og han sa: Sannelig, Herren er på dette stedet, og jeg visste det ikke. Og han ble grepet av frykt og sa: Hvor fryktinngytende dette stedet er! Dette er ikke noe annet enn Guds hus, og dette er himmelens port. 1 Mosebok 28:16, 17.

Ved midnattsropet våkner de millerittiske jomfruene opp og blir Guds hus. Han inngår pakt med dem og gjør dem til det moderne Israel.

Og Jakob stod tidlig opp om morgenen og tok steinen som han hadde lagt under sitt hode, reiste den opp til en minnestein og helte olje over toppen av den. Og han kalte stedet Betel; men byen hadde tidligere hett Lus. 1. Mosebok 28:18, 19.

«Luz» blir forandret. Millerittene var ikke Guds folk i 1798. Millerittenes historie er historien om hvordan Han inngår paktsforhold med dem og gjør dem til sitt folk, idet Han forvandler dem fra «Luz» til «Betel».

Og Jakob avla et løfte og sa: Dersom Gud vil være med meg og bevare meg på denne veien som jeg går, og gi meg brød å ete og klær å kle meg med, så jeg kommer tilbake til min fars hus i fred, da skal Herren være min Gud. Og denne steinen, som jeg har reist til en minnestein, skal være Guds hus. Og av alt det du gir meg, vil jeg sannelig gi deg tiende. 1 Mosebok 28:20–22.

Jakobs løfte er å tre inn i pakt. Han ber Gud om å bevare ham på veien – de gamle stier – og å gi ham brød å ete. Millerittene skal ete sitt eget brød og ikke vende tilbake til protestantisk dårskap.

Dersom vi fortsetter å spise det brødet Gud gir oss, vil Han opprettholde sin pakt med oss. Brødet og kledningen i Jakobs løfte symboliserer sannhetene på 1843-kartet, som Ellen White kaller Evighetens klippe — de gamle stier og brødet.

«Stigen som Jakob så i natssynet, med dens fot hvilende på jorden og dens øverste trinn nående opp til de høyeste himler; Gud selv over stigen, og Hans herlighet skinnende over hvert trinn; engler som steg opp og gikk ned på denne stigen av strålende glans, er et symbol på den stadige forbindelse som opprettholdes mellom denne verden og de himmelske steder. Gud fullbyrder sin vilje gjennom himmelske englers mellomkomst i stadig samkvem med menneskeheten. Denne stigen åpenbarer en direkte og viktig kommunikasjonskanal med denne jords innbyggere. Stigen fremstilte for Jakob verdens Forløser, som knytter jord og himmel sammen. Enhver som har sett bevisene og sannhetens lys og tar imot sannheten, idet han bekjenner sin tro på Jesus Kristus, er en misjonær i ordets høyeste betydning. Han er mottaker av himmelske skatter, og det er hans plikt å meddele dem, å utbre det han har mottatt.» Fundamentals of Christian Education, 270.

Når Han åpner deres forståelse i ventetiden, gjør Han det ved å sende engler opp og ned stigen.

Dersom du har tatt imot sannheten, har du ansvar for å dele den. Dersom du oppfyller ditt ansvar, blir du stigen – formidlingskanalen. Vi er kalt til å være den kanalen.

Stigen representerte Kristus; han er kommunikasjonskanalen mellom himmelen og jorden, og engler går fram og tilbake i stadig samfunn med den falne slekt. Kristi ord til Natanael var i samsvar med bildet av stigen, da han sa: «Sannelig, sannelig sier jeg dere: Heretter skal dere se himmelen åpnet og Guds engler stige opp og stige ned over Menneskesønnen.» Her identifiserer Forløseren seg selv som den mystiske stigen, som gjør kommunikasjon mellom himmelen og jorden mulig.» Review and Herald, 11. november 1890.

Jakob har en ventetid; han venter og drømmer om stigen, som representerer at Herren åpner forståelsen av sitt Ord for sitt folk i ventetiden. I denne historien inngår Herren pakt med sitt folk, idet han tar dem fra Luz og gjør dem til Betel – Guds hus.

Forbindelseskanaalen som er framstilt ved englene som steg opp og ned på stigen, som er Kristus, er også framstilt i Sakarja. Søster White kommenterer dette i Review and Herald, 20. juli 1897, selv om hun bruker et annet symbol.

«De salvede som står ved all jordens Herre, har den stilling som en gang ble gitt til Satan som dekkende kjerub. Ved de hellige vesener som omgir hans trone.»

Hva er de «hellige vesener»? Engler. «Ved de hellige vesener som omgir hans trone, opprettholder Herren en stadig forbindelse med jordens innbyggere.» Det er stigen. Bare her kommer søster White ikke til å bruke stigen som symbolet.

Den gyldne oljen representerer den nåde hvorved Gud holder de troendes lamper fylt, så de ikke skal blafre og slukne. Dersom det ikke var slik at denne hellige oljen utøses fra himmelen i budskapene fra Guds Ånd, ville det ondes makter ha fullstendig herredømme over menneskene.

Gud blir vanæret når vi ikke tar imot de budskap han sender oss. Slik avslår vi den gyldne oljen han vil utøse i våre sjeler for å bli meddelt dem som er i mørket. Når ropet lyder: «Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte ham», vil de som ikke har mottatt den hellige oljen, som ikke har næret Kristi nåde i sine hjerter, erfare, lik de dårlige jomfruer, at de ikke er rede til å møte sin Herre. De har ikke i seg selv makt til å skaffe oljen, og deres liv blir ødelagt. Men dersom det blir bedt om Guds Hellige Ånd, dersom vi bønnfaller, slik Moses gjorde: «Vis meg din herlighet», da vil Guds kjærlighet bli utøst i våre hjerter. Gjennom de gyldne rørene vil den gyldne oljen bli meddelt oss. «Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier Herren, herskarenes Gud.» Ved å motta de klare stråler fra Rettferdighetens Sol skinner Guds barn som lys i verden. Review and Herald, 20. juli 1897.

I fortellingen om Jakob har vi fortellingen om millerittbevegelsens historie. Det er en forhalingstid, og han ser stigen som representerer kommunikasjonen mellom himmelen og jorden.

Sakarja forteller oss om to rør av gull. En stige har to hovedvanger, men Sakarja kaller dem to rør av gull.

Vi skal ta imot budskapene som kommer ned fra Himmelen stige og formidle dem til andre. Hvis vi gjør det, blir vi en del av stigen, en del av formidlingsprosessen.

Søster White knytter dette til lignelsen om de ti jomfruer.

I Miller-bevegelsens historie oppfylte de lignelsen om de ti jomfruer. Jakobs ventetid er ventetiden i Matteus 25 og Habakkuk 2: «Om synet drøyer, så vent på det.»

Historien om Jakob og Sakarja er de samme ventetider.

Ventetiden markerer, blant annet, at Herren er i ferd med å øke sine etterfølgeres forståelse av Guds Ord. Dersom du ikke mottar den Hellige Olje, er du en uforstandig jomfru.

Når du kommer til denne historien, når døren lukkes og du er en dårlig jomfru, sier søster White: «De sørgeligste ord som noensinne er blitt hørt: 'Jeg kjente dere ikke.'»

Du kan ikke skille ventetiden fra midnattropet. Ventetiden frembringer utgytelsen av Den Hellige Ånd, som åpner Guds folks forståelse for Ordet ved midnattropet og gir den oljen som skiller de kloke jomfrueene fra de dårlige.

Ventetiden og Kristi kronende mirakel

Det finnes en ventetid da Kristus utførte sin kronende gjerning — oppvekkelsen av Lasarus.

Jesus fikk budskapet: «Lasarus er syk. Kom og ta deg av ham.» Men Jesus dro ikke straks.

Søster White sier at disiplene snublet over dette. De undret seg over hvorfor Han ikke ville hjelpe sin venn eller bevise sin makt som Messias. Men Han drøyde.

«Ved å drøye med å komme til Lasarus hadde Kristus et barmhjertighetens formål overfor dem som ikke hadde tatt imot Ham. Han ventet, for ved å oppreise Lasarus fra de døde kunne Han gi sitt gjenstridige, vantro folk enda et bevis på at Han virkelig var «oppstandelsen og livet». Han nødig ga opp alt håp for folket, de stakkars, villfarne sauene av Israels hus. Hans hjerte brast på grunn av deres ubotferdighet. I sin barmhjertighet hadde Han til hensikt å gi dem enda ett bevis på at Han var Gjenoppretteren, den Ene som alene kunne føre liv og udødelighet frem i lyset. Dette skulle være et bevis som prestene ikke kunne mistolke. Dette var grunnen til at Han drøyde med å gå til Betania.» Slektenes håp, 529.

Han drøyde for å gi dem enda ett bevis på at Han hadde evne til å vekke de døde til live. Dette kronende mirakelet, oppvekkelsen av Lasarus, satte Guds segl på Hans verk og Hans krav på guddommelighet. Ved midnattsropet reiser Herren opp de vise jomfrueene. Dette er en illustrasjon av beseglingsprosessen. Millerittene var i ferd med å bli beseglet, og gav en illustrasjon av beseglingen av de 144 000. Lærepunktet i beretningen om Lasarus er at Kristus kan ta en som er død i overtredelser og synder og føre vedkommende til liv. I avsnittet om Lasarus definerer Kristus døden som søvn. De sover alle. Han drøyer. Han vil oppreise Lasarus, føre dem til liv og sette sitt segl på dem. Dette er Hans kronende mirakel. I vår historie, når Han besegler de 144 000, løfter Han dem opp som et banner. Sakarja sier at dette banneret er som juveler i en krone. Dette er Hans kronende handling.

Med utgytelsen og åpenbaringen av sannheten i Milleritt-historien markerer fordrøyingstiden det tidspunkt da Herren åpenbarer sannheten. Stigen, med engler som stiger opp og stiger ned, er stedet hvor beseglingsprosessen finner sted.

Inntoget i triumf og midnattsropet

Nå ser vi på det triumferende inntoget. Legg merke til hva søster White sammenligner det triumferende inntoget med i Profetiens Ånd, bind 4, side 250.

Midnattsropet ble ikke så mye båret fram ved argumentasjon, selv om Skriftens bevis var klare og avgjørende. Med det fulgte en tvingende kraft som beveget sjelen. Det var ingen tvil, ingen spørsmål. Ved anledningen da Kristus holdt sitt triumferende inntog i Jerusalem, strømmet folket, som var samlet fra alle deler av landet for å holde høytiden, til Oljeberget, og da de sluttet seg til skaren som ledsaget Jesus, ble de grepet av stundens inspirasjon og bidro til å forsterke ropet: «Velsignet være han som kommer i Herrens navn!» [Matteus 21:9.] På samme måte følte vantro som strømmet til adventismøtene — noen av nysgjerrighet, andre bare for å spotte — den overbevisende kraft som fulgte budskapet: «Se, Brudgommen kommer!»

Inntoget i triumf representerer midnattsropet.

La oss lese hva søster White sier om det triumferende inntoget i *The Youth's Instructor*, 21. februar 1901.

Tiden for Kristi inntog i Jerusalem var den herligste årstid. Oljeberget var dekket av grønt, og lundene var vakre med mangfoldig løvverk. Fra områdene rundt Jerusalem var mange mennesker kommet til høytiden med et inderlig ønske om å se Jesus.

Hvorfor? Fordi de hørte om Lasarus.

Frelserens største undergjerning, da han oppreiste Lasarus fra de døde, hadde hatt en vidunderlig virkning på folket, og en stor og begeistret folkemengde ble trukket til stedet hvor Jesus oppholdt seg.

Så drøyer Han i Betania før det triumferende inntoget.

Dette viser til ventetiden.

Ettermiddagen var halvveis omme da Jesus sendte sine disipler til landsbyen Betfage og sa: «Gå inn i landsbyen som ligger foran dere, og straks skal dere finne et esel som står bundet, og en fole sammen med det; løs dem og før dem til meg. Og dersom noen sier noe til dere, skal dere svare: Herren har bruk for dem; og straks vil han sende dem.»

Dette var første gang under sin tjeneste at Kristus samtykket i å ri, og disiplene tydet dette som et tegn på at Han stod i ferd med å gjøre sin kongelige makt og myndighet gjeldende og innta sin plass på Davids trone. Med glede utførte de oppdraget. De fant eselet, løste det og førte det til Jesus, som satte seg på det. Idet Jesus tok plass på dyret, ble luften fylt av hyllestrofæer av lovprisning og triumf. Han bar intet ytre tegn på kongelig verdighet, var ikke kledd i statsdrakt, og heller ikke ble Han fulgt av soldater. Men Han var omgitt av en skare oppildnet av forventning. Han hadde nettopp oppreist de døde. Folket tenkte at Han kom for å være Israels Frelser. Hvem var disse menneskene?

Mange innbiller seg smigrende at timen for Israels frigjøring er kommet. I fantasien ser de den romerske hær spredt og drevet bort fra Jerusalem, og den jødiske nasjon atter fri fra undertrykkerens åk. Fra leppe til leppe går spørsmålet: «Vil han på denne tid gjenreise riket for Israel?» Mange i mengden minnes profetens ord: «Fryd deg storlig, du Sions datter; bryt ut i jubel, du Jerusalems datter: se, din konge kommer til deg; rettferdig er han og har frelse, ydmyk og ridende på et esel.» Hver og en søker å overgå den andre i å svare på fortidens

profetiske ord. Ropet gjenlyder fra fjell og dal: «Hosianna Davids Sønn!» — Midnattsropet — «Velsignet være han som kommer i Herrens navn; hosianna i det høyeste.»

Ingen sorgklage eller jammer ble hørt i det opptoget. De som en gang hadde vært blinde, men hvis øyne var blitt helbredet av Guds Sønn, gikk i spissen.

Hvem går foran? De som tidligere var laodikeere.

De trengte seg tett inn til Jesus, mens en som Han hadde oppreist fra de døde, ledet dyret Han red på. De som tidligere var døve og stumme, nå helbredet, bidro til å løfte de glade hosiannaropene. Krøplinger, som nå kunne gå, brøt av palmegrener og strødde dem på Hans vei.

Den spedalske, som en gang var utstøtt fra samfunnet, var der, rensset ved Frelserens kraft. Han la sitt klesplagg på veien foran Frelseren og utbrøt: «Å, takk Herren, for han er god; for hans miskunn varer til evig tid.»

Den helbredede besatte var der, nå ved sin fulle forstand, og la til sitt vitnesbyrd: «Herren har gjort store ting for meg, som jeg gleder meg over.»

De døde som var blitt oppreist, var der og priste Ham. Enken og den farløse fortalte om Hans underfulle gjerninger. Små barn, de som var blitt helbredet for sykdommer, og de som var blitt ført tilbake fra graven, strødde Forløserens vei med palmegrener og blomster.

Så drøyer Jesus i de fattiges hus, med henvisning til ventetiden.

Hvorfor? Fordi Han står i ferd med å utgyte sin Hellige Ånd og åpne deres forståelse, med henvisning til midnattsropet.

I denne fortellingen kommer Han som en Konge, med henvisning til 22. oktober 1844. Kommer Jesus for å motta et rike den 22. oktober 1844? Ja.

Dette er det triumferende inntog, og det finnes dem som vil opphøye midnattsropet.

Hvem er disse menneskene? Det er de som er forvandlet ved Kristi kraft.

Budskapet om Kristi rettferdighet, Hans kraft til å forvandle oss fra blinde til seende, fra døde til levende, fra spedalske til rene, bæres i beretningen om det triumferende inntog, som foregriper midnattsropet. Hva bærer dette budskapet?

Hva rir Kristus på? Et esel. Det er Islams budskap som bærer budskapet om Kristi rettferdighet.

I 1840 var bemyndigelsen av den første engels budskap knyttet til tilbakeholdelsen av islam. Det første budskap fører til det andre budskap; de kan ikke skilles fra hverandre.

Det første budskap bærer det annet budskap.

Det første budskapet ble bekreftet da islam ble holdt tilbake, i oppfyllelse av profetien. Denne bekreftelsen gav kraft til den første engels budskap og førte til at protestantene lukket sine dører for det.

Lukkingen av dørene fra de protestantiske kirkene var forkastelsen av Islams budskap.

Millerittenes historie foregriper vår historie.

Budskapet om Kristi rettferdighet i beseglingstiden for de 144 000, når Herren utøser sin Hellige Ånd og åpner Skriftene for adventismens laodikeere og spedalske, bæres igjen av eselet – Islams budskap.

Sommeren og høsten 1844 ble forkynnelsen: «Se, brudgommen kommer», gitt. De to klassene som er fremstilt ved de kloke og de dårlige jomfruene, ble da åpenbart—den ene klassen som med glede så frem til Herrens åpenbarelse, og som med iver hadde forberedt seg til å møte Ham; den andre klassen som, påvirket av frykt og handlende ut fra impuls, hadde vært tilfreds med en teori om sannheten, men var blottet for Guds nåde. I lignelsen, da brudgommen kom, «gikk de som var rede, inn med ham til bryllupet». Brudgommens komme, slik det her fremstilles, finner sted før bryllupet. Bryllupet representerer Kristi mottakelse av sitt rike. . . . The Great Controversy, 427

Det triumferende inntoget er Kongens komme. Den 22. oktober 1844 mottar Han riket. Dette er det triumferende inntoget.

Det er i denne tidsperioden at de to klassene blir beseglet til sin skjebne.

Forkynnelsen: «Se, Brudgommen kommer», sommeren 1844, fikk tusener til å vente Herrens umiddelbare komme. Til den fastsatte tid kom Brudgommen, ikke til jorden, slik folket forventet, men til Den gamle av dager i himmelen, til bryllupet, mottagelsen av Hans rike. «De som var rede, gikk inn med Ham til bryllupet; og døren ble»—hva?—«lukket.» De skulle ikke være personlig til stede ved bryllupet; for det finner sted i himmelen, mens de er på jorden. Kristi etterfølgere skal «vente på sin Herre, når Han vil vende tilbake fra bryllupet.» Lukas 12:36. Men de skal forstå Hans gjerning og følge Ham i tro idet Han går inn for Gud. Det er i denne betydning det sies at de går inn til bryllupet.» The Great Controversy, 427.

Skriftmessige henvisninger til ventetiden

Noen få skriftsteder fremhever ventetiden. Vi vil gå raskt gjennom dem og avslutte med en uttalelse fra søster White.

Mens brudgommen drygde, ble de alle døsige og sovnet. Matteus 25,5.

Akkurat her, 22. mars 1844, med henvisning til ventetiden.

22. mars 1844 er ikke en forutsigelse i bibelprofetien. Det er den datoen millerittene misforsto, men den frembrakte den første skuffelsen og markerte ventetiden.

Skriften hevder ikke at Gud frembringer ventetiden. Det er folkets misforståelse som frembringer den: «Om synet drøyer, så vent på det, for det vil ikke drøye, det lyver ikke.»

Salig er den som venter og når fram til tusen tre hundre og fem og tretti dager. Men gå du bort inntil enden kommer; for du skal hvile og stå opp til din lodd ved dages ende. Daniel 12:12, 13.

Du kan lese dette på to måter. Uansett:

Salig er den som venter, og salig er den som når fram til 1335. Men gå du din vei inntil enden kommer; for du skal hvile og stå fram i din lodd ved dagenes ende.

Velsignelsen ved å komme til de 1335 handler ikke bare om å nå slutten av tidsprofetien. De 1335 ender i 1843 på Tavlen. Velsignelsen er ikke bare profetiens ende, men erfaringen i nølingstiden. Velsignelsen finner sted mellom Nølingstiden og 22. oktober 1844. Det er her du skal vente. «Salig er den som venter.»

Derfor skal Herren vente, så han kan være dere nådig, og derfor skal han opphøyes, så han kan forbarme seg over dere; for Herren er en rettferdighetens Gud: salige er alle de som venter på ham. Jesaja 30,18.

Ventetiden strekker seg fra forsinkelsens tid til 22. oktober 1844. Dersom du venter på Ham, skal du bli velsignet.

For synet gjelder ennå en fastsatt tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det drøyer, så vent på det, for det skal sannelig komme, det skal ikke utebli. Habakkuk 2:3.

Det var millerittenes misforståelse som førte til ventetiden. Synet gjelder en fastsatt tid — 22. oktober 1844. Det kommer ikke til å slå feil, men dere vil mene at det drøyer på grunn av misforståelse.

Var det Herren som la opp til misforståelsen? Ja. Søster White sier det.

Herren frembrakte misforståelsen gjennom 1843-kartet. William Miller sa at han aldri endelig hadde fastslått 1843, men i 1843 ba brødrene ham om å fjerne «hvis» og markere 1843 som et landemerke. Søster White sier at dette er et profetisk landemerke, en oppfyllelse av Habakkuk 2. Dette landemerket, som dogmatisk markerte 1843, frembrakte ventetiden.

«Salige er de øyne som så de ting som ble sett i 1843 og 1844. Budskapet ble gitt. Og det bør ikke være noen forsinkelse i å gjenta budskapet, for tidens tegn går i oppfyllelse; avslutningsverket må utføres. Et stort verk vil bli gjort på kort tid. Et budskap vil snart bli gitt etter Guds bestemmelse, som skal svulme opp til et høyt rop. Da skal Daniel stå fram på sin lodd, for å avlegge sitt vitnesbyrd.» Manuscript Releases, bind 21, 437.

Legg merke til Daniel 12,12–13: «Salig er den som venter og når fram til de tusen tre hundre og fem og tretti dager.» — «Salig er den som kommer til de 1335. Salig er den som kommer til 1843,» det er vers 12.

Vers 13:

Men gå du din vei inntil enden kommer; for du skal hvile og stå opp til din lodd ved dagenes ende. Daniel 12:12, 13.

Søster White knytter sammen versene 12 og 13 og sier at velsignelsen i de 1335 blir oppfylt i 1843 og 1844. Det dreier seg ikke om et tidspunkt, men om dem som venter på Kristi triumferende

inntog i Jerusalem, gjenkjenner englene som stiger opp og stiger ned på stigen, og går inn i pakt med Herren idet Han gir dem de to paktstavlene.